Vid

Æskelega og luckusæla Hingadkomu til Landsens

þess

Hávelborna Herra,

Herra

Lauritz Andreas Thodal,

Kongl. Majsts. til Danmerkur og Noregs &c.
Hábetrwads Stiftamtmans yfer Islande
og Færeyum,

Fagna og glediast Fátæker Islendingar, einneg þeir lengst fráliggiande Vestfirdingar, sem her vid upporvast, og framnbera i stædstu undergefne eptirfylgiande Glede Saung.

Prentadan af P. H. Höecke i Kaupmannahaufn 1772.

Ved

glædelig og lykfalig Ankomst

den

Høyvelbaarne Herres

Herr

Lauritz Andreas

Thodal,

Kongel. Majsts. til Dannemark og Norge rc.
Høystbetroet Stift-Befalningsmands over
Island og Færøerne,

Fryde og glæde sig fattige Islændere, ja endog de fiærmeste Vestfiorders Beboere, hvilke opmuntrede ved slig en Anledning, fremstille i største Underdanighed
folgende Glæde-Sang.

Kiøbenhavn, trykt hos P. H. Höecke 1772.

I.

Ð þu!
Islands forna tetur
upplyft þinne bráa!
ertu
med ollu þenna vetur
utkulnud sem strá?
ad nu,
ecke kunner siá?
þer tilhugdar heiller
hædstum Jofri frá.

2

Þvi er
þer so fredenn hugur,
ad þu ei vitnar par?
þvi er
þer so horfen dugur,
ad þu ei uppvaknar?
en her
efne nog tilbar
ad þin lunden leike
látum fagnadar.

I.

Ach ældgamle Island lad op dine Øyne! Eller est du i denne Vinter ligesom et Halmstraa saa gandske udmattet af Frost og Uveyr, at du ikke kan see og skienne paa din høyeste Konges dig tiltænkte Velgierninger?

2.

Hvorfore er du saa koldsindig, at du ikke kan beværges? og hvi er dit Mod saa faldet at du slummer saaledes? Ney! nu har du Anledning til at dit Sind maae forandres og være fornøyet over disse gode og velbetænkte nye Forandringer.

3.

Af þvi
ad þinn venardagur
og uppreisn gledelig
aa ny
upprennande fagur
ort frambydur sig
þar i
þærnkenn huggar mig.
ad þad eitthvad kome
sem upp mune lifga þig.

4.

Siaadu
af siaalfum Milding Dana
þer sendan Yfermann!
gaadu
gædskan hans ad vana
godfus þer so ann;
tiaadu
Tign hans skyldugan
heidur og þöck af hiarta
fyrer hæavelgiorning þann.

5.

Guds frid
forsion af oss krefur
ad fagurt vegsamest
landslyd
lent og sendt sem hefur,
Lauritz Thodal best.
bols strid
burtu so rymest;
en hans Herradomur
hlinne ad oss sem best.

3.

Fordi din Forhaabnings-dag og glædelig Opkomst paa nye saa smukt oprinder og fremstiller sig. Derved troster sig og mit Haab og Tanker, at der noget vil fodes med Tiden, som opliver dig igien.

4.

See her din Over-Herre, som Hans Danske Majestæt Selv allernaadigst har tilskikket dig. Betænk hvor høyt hans Mildhed, ligesom tilforn, endnu elsker dig; ja, giv Hans Majestætiske Hoyhed sin tilborlige Ære og Taksigelse for denne sin store Velgierning.

5.

Guds gode Forsyn udfordrer af os, at det herligen skal æres; som af sin Mildhed har tilskikket vores fattige Lands Indvaanere Lauritz Thodal, paa det vore Bekymringer skulde faae Ende; men hans Herredømme bære den beste Omsorg for os.

6.

Hann skal
Höfud Yfermanna
hetta i lande her
mannval
mennt og lærdom sanna
menn yfer flesta ber
þeim Hal
fuser fögnum ver
kært, fra Noreg kommum
þar kyn vort var fyrer.

7.

Fyrst þaa
folk ur Noregsvellde
flutte her aa land
Bygd snaa
biortum numen ellde
bragna efldе stand
Flest aa
firda ei skorte grand
Slikt hafa rammar rauner
rofed yndisband.

8.

Af þvi
Miög hefur hnignad menge
og manndygda krans.
en ny
omenskan so lenge
um aalfur þessa lands
vort i
vidgang tok til sans
og annad olag fleira
sem amar gæfu mans.

6.

Han skal derfore kaldes Hoved for andre Ovrigheder her i Landet; en brav Mand, som besidder större Lærdom og Kundskab end fleste andre. Imod hvilken vi og giærne tage med största Fornöyelse, der til os saa kiærlig er ankommen fra Norge, hvor vores Forfædre vare tilforne.

7.

Da Folk först flyttede fra Norges Rige til dette Land, kunde de snaa med Ild i Besiddelse tagne Bygder formeere enhvers Velstand. I den Tiid var ikke ret stoer Mangel paa nogen Ting; men den Lykke har de haarde Gienvordigheder forrasket.

8.

Fordi at Dyden og Nationens mandige Væsen har aftaget, men Dovenskab efterhaanden indsniget sig, saavel som anden Ulempe, der giör Forfang og Skaar i det menneskelige Kiöns Lykfalighed.

9.

Hvi sig
þecker Jsland valla
had so komed er;
aumlig
eykur nauda galla
armædan so ber:
en Gudlig
dæsemd dyr sig tier
i þvi ad ver lifum
enn fyrer vernd hans her.

10.

Hans næd
hiortu Konunganna
hrærde fyrr og nu:
vort læd,
vora menn og Svanna
vor smæborn og hiu,
(margskræd
minning varer sú)
Fridrichs Fimta og Besta
fædde millden Tru.

11.

Nu hans
Nidia og Tronfylgiara
næd og millde skær
Christians
Kongs vill aungva spara
koste ad hiælpunist vær;
vors lands
vidretting frabær
liggur hans Hætignar
æ hiarta siær og nær.

9.

Derfor kiender Island sig neppe selv; saavidt er det kommet. De øyensynlige Besværligheder paaføre os Nød og Elendighed; men Guds forunderlige Magt og Viisdom er det at takke, at vi endnu leve under hans Forsyn.

10.

Hvis Naade baade nu og tilforn har rørt Kongernes Hierter.
Derfore har Kong Friderich den Femte (hvis Erindring ævindelig staaer opskreven) draget Omsorg for vores Land, Mænd, Qvinder og smaa Børn.

11.

Og nu Hans Søn og Thronfølger, Kong Christian den Syvende, som er saa naadig, at ingen Ting vil spare for at vi kunde ophielpes, og vort kiære Fædrenelands Vel, ligger ham bestandig paa Hiertet.

12.

So þar
þenna loks oss sende
Þengel Stift-Amtmann;
ad sa
oss til goda vende
øllu er megnar hann.
lands ar
lite þørf og bann,
og ur þvi øllu rette
er orka og vinna kann.

12.

Derfore sendte Kongen os
endelig denne Stift-Amtmand,
at han skulde anvende alt
hvad han formaaer os til
gode, og see paa Landets
Nød og Elendighed,
samt ændre saa meget
som ham er mueligt.

13.

Tøkum
tveim høndum ad mote
Tignarmanne best;
hønum
hiar os so ei þriote
hlydne og virding flest.
oskum
allra heilla mest
hønum aller aarne
sem aavallt margfalldest.

13.

Lader os da tage med
bægge Hænder imod slig
en Herre, og bevise ham
den største Ære og Lydighed.
Ja tillige frembære for
ham vore pligtskyldige
Lykønskninger, som immer
giv! maatte blive fleere
og fleere.

14.

Ver nu
velkominn oss øllum
vor Hr. Stiftamtmann!
von tru
bæde konum og køllum
vid komu þina rann,
ad hønd su
þig hingad skicka vann
under umsion þinne
Islands leyse bann.

14.

Vær os nu altid velkommen
vor kiære Hr. Stift=
Amtmand! ved Din
Ankomst har baade Mænd
og Qvinder rodfæstet det
stadige Haab, at den Dig
skikkede hid, vil under Din
Opsyn frelse Island af
sin Nød og Jammer.

15.

Ver nu
velkominn af hiarta
vort Fødurland i.
von ſu
vora inſtu parta
vermer enn aa ny,
ad þu
til upprettingar þvi
verder vel og lenge;
vor er ſu huggun fri.

15.

Vær nu hiertelig
velkommen til vort
Fædreneland! det Haab
ulmer i vore Hierters
inderſte Deele, at Du vel
og længe vil blive et Middel
til dets Opreisning og
Opkomſt. Derved trøſte
vi os.

16.

Gud þer
gæfu ſende dyra
glede og farſælldir
Gud þer
gefe vel ad ſtyra
gagne og løgum her
Gud þer
gefe ad þoknumſt ver
og alldre af oſs briotum
þina aaſt og godgiørder!

16.

Gud forunde Dig den
dyrebareſte Lykke, Glæde
og Velſtand. Gud give
Dig vel at foreſtaae Landets
Tarv og Love. Gud give
vi kan behage Dig, og
aldrig fortørne eller forbryde
Din Yndeſt og Godgiørenhed.